

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentului:	APARE DUMINECA	Prețul inserțiunilor
Parohiile cl. I. și II. pe un an 400 Lei Parohiile cl. III. și subclasă „ 300 Lei Pentru preoți și particulari . . . 300 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 500 Lei	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaie Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș	Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte etc. publicate de 8 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei

Pe pământul Transnistriei.

VIII

E adevărat că s'au obișnuit, bieții oameni, a-și boteza singuri copiii. Cei mai mulți însă așteptau prilejul să ajungă la un preot. Și așa au așteptat până azi. . .

În mulțimea aceasta de mame și prunci, observ o femeie cu doi copii de mână, care ezită să se apropie de noi.

Celelalte mame își desbracă pruncii.

Ea nu schițează nici un gest.

Privește înmărmurită. . .

Soțul ei este departe de ea și de copii. Se refugiase cu bolșevicii.

Ce vor zice, cugeta ea, concetățenii ei, care știu că soțul ei fusese un comunist convins și că anul trecut a fost trimis în Basarabia pentru propagandă comunistă?

Nu o vor huidui?

Dar, vai, copiii ei o să rămână păgâni?

Se sbuciumă femeia, întrebând în stânga și în dreapta.

Vreau să-i vorbesc, dar ea nu cunoaște limba noastră. Îi transmit atunci, un îndemn creștinesc, prin bătrânul cantor.

Nu știu ce i-o fi vorbit cantorul în limba ucraineană, dar, parcă, femeia se sbuciumă mai tare.

Dar, cine aude suspinele ei?

Cine aude valurile cari se sbat violent în adâncul ființei ei?

Toată această lume, care o înconjoară, este prea absorbită de bucuriile și durerile ei.

Dascălul ia de mână pe cei doi copii — Vladimir și Anatolie — și-i apropie de Prea Sfințitul.

Mama lor nu mai privește pe nimeni.

Ea plânge, cu lacrimi grele, apostasia soțului ei și rușinea pe care acesta i-a făcut-o. Mi-e milă de această femeie!

Prin sbuciumul ei, văd, în icoane fugare, vieța atâtor femei, văd drama femeii din Rusia bolșevizată.

Menirea unei femei este de a fi, în primul rând, soție și mamă. Vieța unei mame are un sens profund și moral, care se valorifică în sânul familiei.

În țara aceasta însă, femeia este soție alungată și mamă suptă de dureri!

Bolșevicii au instituit libertatea absolută a contractării și desfacerii căsătoriei.

Tovarășul Boris Vlasov, se poate căsători de câte ori îi place și poate divorța de toate femeile fără nici un scrupul moral.

Scrupul moral? Acesta este „un prejudiciu burghez”. Preceptele morale ale civilizației bolșevice, recomandau traiul liber, în hoarde, fără căsătorie, fără familie, în cea mai grotescă promiscuitate, în sălbateca deslănțuire a animalului. . .

Așa, nenorocită mamă, Nina Vlasov!

Nu-ți regreta soțul care a propagat astfel de precepte!

Cum s'a putut el desprinde din cuibul vostru cald, în care tu, Nina Vlasov, ai încercat să cobori cerul?

Chemarea Prea Sfințitului îmi curmă aceste reflexii. Trebuie să începem botezul celor 94 de copii români, ucraineni și polonezi.

Cu lumânări aprinse, d-l Col. Const. Popescu-Corbul, Ing. Virgil Ciufecu și O. Iacobescu, asistă ca nași la botezul acestor prunci.

Mă lapăd de Sătana!

Rânduiala exorcismelor, premergătoare botezului, are aici și o actualitate specifică.

Se oficiază, parcă, nu numai un act de încreștinare ci și un act de „re-umanizare“.

Sunt, aceste rugăciuni, întocmite cu adevărat, pentru micuții „catehumeni“ de azi și pentru toți cei cari asistă la acest act.

„...Doamne, carele ai făcut pe om după chipul Tău și după asemănarea Ta... însuși și pe zidirea Ta aceasta, pe care ai izbăvit-o din robia vrăjmașului, primește-o întru împărăția Ta cea cerească... Depărtează dela dânsul înșelăciunea cea veche și-l umple pe el de cea întru Tine credință, de nădejde și de dragoste...“

(Ah, Doamne, în numele cărei „umanități“ au voit agenții lui Stalin și ai lui Antichrist, să smulgă din sufletul acestor tineri virtuțile creștine și să răscolească instinctele lor cele mai primitive?)

Dar, efectul acestei rândueli ajunge la culme, cu întreita lăpădare de Satana și de toate slujbele lui.

„Te lapezi de Satana?“

„Mă lapăd“ răspund nașii.

Mă lapăd, murmură nedeslușit mulțimea asistentă.

Mă lapăd și mă îngrozesc și-l scuipe pe Satana!

Și parcă toți au înaintea ochilor, halucinantă imagine a Satanei, întruchipat în acele „bestii roșii“ cari se risipesc acum ca stihiiile, pe întinsul stepelor rusești...

Voind să ajut Prea Sfințitului, încep și eu să ung cu untdelemn pe cei chemați la botez, dar mamele, care-și aduc copiii în brațe, mă evită. Toate voesc să-și ducă pruncii la Vlădica.

Le respect dorința.

Până când Prea Sfințitul va termina botezul, eu răspund numeroaselor cereri ale bătrânilor de a le ceti diferite slujbe din molitvelnic.

Impărtășesc și citesc rugăciuni de aproape două ore. Și creștinii vin mereu sub epitrahilul meu.

Masa, care întâmplător se află lângă mine, este plină de ruble și copeici. Trebuie să fie o sumă mare.

Predau acești bani, fără să-i număr, episcopului bisericii din acest oraș. Sunt așa de obosit că de abia mă mai țin pe picioare.

Intorc privirile spre Prea Sfințitul.

Râuri de sudori îi curg pe față.

Ornatele arhieresti sunt grele, îi stânjenesc mișcările și totuși nu recurge la ajutorul nostru. Vrea să treacă însuși, prin baia sfântului botez, pe toți pruncii.

Păr. Protodiacon se opintește să ridice dolofani de 4—7 ani. Unii se sbat în brațele lui, când sunt duși spre vasul cu apă, făcându-se mai grei.

Tuturor botezaților, Prea Sfințitul le dăruiește cruciulițe aurite și iconițe sfințite.

Intocmim apoi un tablou cu numele și toate datele matricole ale celor botezați. Ne bucurăm din tot sufletul, că cei mai mulți dintre cei botezați, poartă cele mai frumoase nume românești, ca: Nicolescu, Plugaru (sunt 6 cu acest nume), Anghel, Nazaru, Todică, Raicu, Marginea, Bălan, Moldovanu, Andrean, Marin, etc.

Tabloul acesta îl predăm d-lui primar, care la rândul său, îl va preda preotului, când se va constitui un oficiu parohial în acest oraș.

Părăsim, cu strângere de inimă, sala în care am oficiat prima liturghie românească, pe acest pământ.

(Urmează)

Pr. Marcu Bănescu

Din Pastoralele arhieresti.

Din Pastorală I. P. S. Sale Nicolae, arhiepiscop și mitropolit al Ardealului:

Dar pacea din afară pe care o dorim, trebuie să fie după chipul frumos și trainic al păcii din suflet, al păcii lui Hristos. Ea nu trebuie să fie o pace nedreaptă, o pace potrivnică cinstirii lui Dumnezeu și rânduielilor morale voite de El. O pace nedreaptă ar fi un izvor de alte războaie și de tulburări între oameni. Poporul nostru românesc roagă și el pe Dumnezeu să aducă o pace dreaptă, cu statornicirea drepturilor fiecărei nații. Noi Românii am fost un popor al păcii în toate timpurile, un popor făcător de pace, pentru că am avut în inimă pacea lui Hristos. Dar pace trainică, pace adevărată e numai pacea dreaptă, care dă fiecăruia ce este al său, tăind poftetele unor nații lacome după bunuri străine și după robirea altor popoare.

Pentru a ajunge la această pace și pentru a ne arăta vrednici de ea trebuie să mai răbdăm și trebuie să ne ajutăm unii pe alții în purtarea poverilor acestor timpuri grele. În timpuri ca acestea se probează dragostea între frați. Prin iubirea ce ne-o arătăm cu fapta unul altuia, dovedim că avem în noi pacea lui Hristos și că suntem un neam încheat, vrednic să aștepte o pace care să-i recunoască drepturile sale de viață.

Pentru probarea dragostei și a unității noastre, pentru curățirea noastră de tot ce e patimă și răutate, Dumnezeu ne mai dă să îndurăm multe până ce ne vom vedea toți fiii neamului sub acoperământul libertății și al păcii drepte a lui Hristos mântuitorul.

Dumnezeu ne aduce în fiecare clipă înainte frați lipsiți și înlăcrămați, ca să ne încerce și să ne întărească în iubirea noastră creștinească. Să ajutăm și mângăiem pe cei împovărați și îndurerați. Să vedem în fiecare din frații obidiți pe Hristos mântuitorul, care ne cere iubirea noastră și neamul pentru care trebuie să jertfim din bunurile personale, ca să putem trăi prin ei în viitor. Dacă vom lăsa pe toți cei lipsiți să moară, însuși neamul slăbește și se primejduște. Neamul îl întărim ajutându-ne unul pe altul.

Oricât ar fi de mari greutățile de azi, dragii mei, să nu pierdem curajul. Sărbătoarea Nașterii Domnului este un îndemn la încredere, căci ea ne asigură despre iubirea tatălui ceresc, care nu ne lasă, ci ne trimite pe însuși Fiul Său ca să ne mântuiască. Să avem încredere în steaua noastră ca neam și în ajutorul lui Dumnezeu care va veghea la împlinirea dreptății noastre. Războiul, oricât de crâncen ar fi, nu va dărâma decât lucrurile putrede și nedrepte. Noi suntem un popor tânăr și nu căutăm decât dreptatea, iar încrederea și dreptatea nu pot fi înăbușite de nimic.

Din Pastorală P. S. Sale Andrei al Aradului:

„Iisus Hristos — eri și azi și în veci — este același“ (Evr., XIII, 8). Numele Lui este pentru sufletele credincioase: lumină, hrană și leac de vindecare.

Negura întunecului din suflete n'a putut alunga nici o înțelepciune omenească, decât numai propovăduirea numelui lui Iisus Hristos, și acesta Răstignit (I Cor., II, 2). Numele lui Iisus Hristos face și astăzi să răsară în suflete lumina credinței, precum zice sf. Apostol Pavel: „Altă dată erați întunec, iar acum sunteți lumină întru Domnul; umblați ca fiii ai luminei“ (Efes., V, 8), și iarăși: „Noaptea a trecut, ziua s'a apropiat. Să lepădăm dar lucrurile întunecului și să ne îmbrăcăm cu armele luminei“ (Rom., XIII, 12). Se adevăresc deci cuvintele Mântuitorului, care a zis despre sine: „Eu sunt lumina lumii; cei ce vine după mine nu va umbla în întunec, ci va avea lumina vieții“ (In., VIII, 12).

Numele lui Iisus Hristos este apoi hrană duhovnicească, ce nutrește sufletul, întărește în noi virtutea și dă aripi niziunțelor spre bine, atunci când petrecem cu gândul lângă El. Uscată este orice hrană sufletească, dacă nu este udată cu roua numelui Său. Numele lui Iisus este: miere în gură, cântec dulce în urechi și căldură plăcută în inimă.

Dar numele Mântuitorului mai este și leac de vindecare. De este cineva trist și cheamă pe Iisus în inimă, iar din inimă pe buze, norul întristării se risipește și cerul sufletului se înșeninează. De a căzut cineva în păcat și geme în lanțurile lui, îndată ce cheamă numele lui Iisus, care însuș este „vieța“ (In., XIV, 6), va gusta o nouă vieță. Numele lui Iisus vindecă: învârtoșarea, supărarea, amărăciunea, oboseala și scârba inimei.

Din Pastorală P. S. Sale Vasile al Timișorii:

Nașterea cea după trup a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos este un fapt minunat și nespus de bogat în roade binecuvântate pentru mântuirea noastră, a oamenilor. Această micșorare de Sine a Fiului lui Dumnezeu, până la chipul de lut al trupului nostru și până la sălășluirea Lui în peșteră și în umila și sărăcăcioasa iesle a dobitoacelor, este o vistierie atât de bogată, încât, din adâncirea tainei ei și din duhovniceasca ei înțelegere, creștinii din toate vremurile pot scoate nenumărate și neprețuite comori de învățăminte și îndemnuri pentru vieța lor. Tainica înțelegere a însemnătății ce o are pentru vieța și mântuirea noastră minunata întrupare a Fiului lui Dumnezeu și sălășluirea Lui între noi a fost, totdeauna, un puternic reazim, pentru toți creștinii în lucrarea și lupta lor pentru dobândirea mântuirii.

Din Pastorală P. S. Sale Nicolae al Orăzii:

Dumnezeu, pentru nemărginita iubire cu care ne-a iubit mai înainte de veci, și încă până a nu fi lumea, — văzând și cunoscând căderea noastră în păcat, cădere ce avea să vină prin ispitirea celui rău — deodată cu hotărârea de a ne zidi, a hotărât să ne și mântuiască, trimițându-ne în lume pe Fiul său unul născut, pe Cuvântul cel vecinic, pe înțelepciunea cea ipostatică, ca să se facă om, născându-se din Prea Curata Fecioară Maria,

prin lucrarea cea mai presus de fire a Duhului Sfânt.

Intruparea Domnului este prin urmare sălășluirea ființială a lui Dumnezeu între noi oameni, este alergarea milostivă a lui Dumnezeu însuși în ajutorul nostru al celor nefericiți și pierduți prin păcat, este pogorîrea cerului pe pământ, este revărsarea coplesitoare a iubirii dumnezeiești peste noi.

Dintre toate căile și mijloacele prin care puteam fi mântuiți, Dumnezeu a ales pe cea mai frumoasă și mai mișcătoare, pe cea mai dumnezeiască și mai pilduitoare: a venit El însuși la noi. O mai mare măsură a iubirii și a milei decât aceasta nu poate fi, ca însuși Ziditorul să se pogoare pe pământ spre a se face și Mântuitorul nostru, al celor căzuți în păcat. De aceea cu sufletul covârșit și înfiorat de mirare și bucurie sfântă, strigăm, împreună cu sf. apostol Pavel, zicând: „Cu adevărat mare este taina creștinătății, Dumnezeu s'a arătat în trup“ (I Timotei, III, 16), pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire.

Meditație de Crăciun.

În negura involburată a vremurilor de azi, albul Crăciunului din acest an apare ca o cămașă de nevinovăție, asupra căreia se aruncă sortii de împărțire a vremurilor ce vin rostogolindu-și zilele cu zornăit de zaruri.

... Hristos pe Cruce și haina albă a Păcii Sale acoperind negriciunea urâtului „pământ“ care într-o încrețire inconștientă a dat naștere Golgothei, — formează obiectul tabloului ce se ivește în fața ochilor creștinului ce vine la Peștera Bethleemului din acest an să se îchine Dumnezeescului Prunc: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pre pământ pace, între oameni buna voire“.

Ridicându-și ochii spre a vedea slavă lui Dumnezeu, cântată de îngeri, creștinul, vede crucea; acest Altar de jertfă a Cuvântului piin de dragoste a lui Dumnezeu, — iar jos, în imaculata înfățișare a curatei zăpezi, ce acoperă „negriciunea“ pământului, ca niște zaruri roșii, joacă petele însângeratelor războaie.

Cămașa Nevinovatului Născut în Peștera Bethleemului, țesută *De Sus*, până *Jos* și urzită prin iubirea lui Dumnezeu din fecioreștile sânghiuri ale Sfintei Fecioare, este acum disputată din nou la picioarele Golgothei, de mii de ori repetată în istoria Bisericii lui Hristos și a sfinților Săi Mucenici.

Induioșetatea sărăcie și smerenie a Peș-

terei, se împletește din nou cu crunta sărăcie și umilință a Crucii și îndoita înfățișare (cea dela naștere și cea dela crucificare) a *nevinovăției*, atât de mult hulită își pregătește în sărăcia Crăciunului nostru de azi pățul de naștere și Cruce de biruință, astfel ca în urzeala faptelor și în băteala suferințelor să se țese minunata pânză a neprihănirii ce va investimanta pe toți cetățenii Ierusalimului celui nou al Impărăției lui Hristos.

De aceea cuvine-se a ne alătura, ori *păstorilor* celor credincioși, ori *magilor* celor înțelepți, *pentru a crede și a înțelege* că, dacă taina Nașterii Domnului în' lume s'a făcut pentru a naște din nou pe Adam cel căzut rău prin neascultare, — și că, dacă desăvârșirea acestei a doua naștere este chipul adevăratei ascultări de Dumnezeu, a ascultării până la moarte și moarte de Cruce; atunci, pentru noi „chipurile suferinței de acum și a patimilor de azi, sunt o nimica toată, față de aceea slavă care are să fie descoperită pentru noi“ (Rom. VIII, 17, 18). Aceasta pentru faptul că credința și știința noastră, luminate de razele duioase ale Nașterii Domnului și strălucite de luminile Crucii și mai ales a biruinței acestei Crucii: a Invierii, ne descopere nouă adevărata realitate și senzul precis al vieții.

În o atare claritate de gândire, putem avea certitudinea Proniei Divine, care ne-a pregătit nouă celor de azi, în preajma sfintelor serbători ale Crăciunului să vedem, adevă, împlinindu-se sub ochii noștri: „Cum toată firea suspină și suferă durerile nașterii și nu numai ea, ci și noi care avem cele dintâiu roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm învierea, adică „*răscumpărarea trupului*“ nostru căci în această nădejde am fost mântuiți“. (Rom. VIII, 22-23).

Ieromonahul Iustinian

O literatură a Crăciunului.

De rândul acesta devinind dela vechiul obicei de a scrie un articol de circumstanță voiu încerca altceva; voiu scrie ceva despre literatura de Crăciun.

Literatura de Crăciun e obligatorie pentru toate revistelele și ziarele. Chipuri de vechi clișee, articole scrise în pripă, considerațiuni imprutate din încercări presupuse științifice și cari voesc să dovedească origina și senzul acestei sărbători, se grămădesc fără unitate în paginile rezervate literaturii Crăciunului.

Dar absentează în toate acestea ceva: Crăciunul creștin și mai ales cadrul românesc.

La vestea cea minunată adusă din Ceruri, a Nașterii Domnului, popoarele au răspuns în chipuri deosebite, potrivit geniului lor. Din acel minunat tezaur al sufletului fiecare popor a adus un dar, care îi definește și cuprinde elementele lui caracteristice și constitutive.

În cadrul nostru românesc s'a concretizat însăși ființa neamului. Realizările literare, poetice și tot roitul de obiceiuri cuprind tot conținutul nostru sufletesc, religios și național. Betlehemul a înflorit în plaiurile țării și în sufletul poporului nostru, cânt bogat și revărsări de înaltă simțire.

Frăgezimea și vioiciunea se resfrânge și azi tot așa de cald ca în vremurile în care se urcară spre cer, pentru prima dată, glasul și graiul românesc, înfiorate de Nașterea Domnului.

Dar un studiu făcut cu drag și cu înțelegere, nouă ne lipsește. Și este necesar să-l avem. Mai ales în vremurile noastre de căutare de reazim. Ar fi nu numai o contribuție interesantă, ci și întocmirea unui catehism de simțire românească.

Darul bogat al magilor sufletului nostru este bogăție ce se așteaptă exploatată cu credință de ortodox și cu mândrie de român.

Da, Crăciunul nostru este și românesc. Căci staulul, păstorii, darurile și urările sunt ale noastre. Porțile din lumea satelor și nu din caldarâmul orașelor, ele înfățișează cugețul nostru nefalsificat, minunata atitudine simplă și curată a poporului nostru.

Dar ceace interesează mai mult este sentimentul de bucurie ce străbate și infioară această creațiune populară. Este caracteristica credinței noastre ortodoxe, pe care și-a însușit-o, prefăcând-o în viață, neamul acesta. Nimic din artificialitatea ce abundă în alte confesiuni. Totu-i lumină, bucurie, cu care se îndestulează sufletul, care-l vrea născut pe Hristos în hotarele noastre.

Puține sunt zilele de așezare cuminte cari să prilejuiască întâlniri fericite cu vremurile adânci, cum sunt zilele Crăciunului.

Se leagă veac de veac, suflet de suflet în aceleași bucurii, tălmăcite de același cânt și același graiu.

O literatură a Crăciunului care să se inspire numai din această bogăție, cred că ar fi singura demnă de odihna acestor clipe sfinte. Cine știe, poate se va găsi o mână sărguitoare care s'o adune cu grijă de pe plaiurile noastre, care s'o înfățișeze în chipuri frumoase și scriere luminoasă.

Altfel pierdem cadrul românesc al Crăciunului.

Pr. D. V. Anuțoiu

Lumina lumii.

(Continuare)

Zadarnice s'au dovedit și opintirile raționaliste ale filozofilor antichității. Spirite mari ca *Xenofon* [născut pe la 576 în. de Hr.], *Heraclit* [pe la 535 în. de Hr.], *Parmenide* [pe la 514 în. de Hr.], *Socrate* [pe la 470 în. de Hr.], *Platon* [429 în. de Hr.], *Aristotel* [pe la 384 în. de Hr.] etc., n'au însemnat pe firmamentul gândirii omenești decât palide luminițe, neputincioase a alunga haosul din lume.

Insuficiența acestor luminițe a dovedit-o, mai presus de orice îndoială, fapta Magilor, umili pelerini în căutarea Adevărului și a Luminei. Călăuziți de o stea, ei nu se rușinează să coboare treptele peșterii, spre a se închina, alături de niște bieți păstori, unui Prunc culcat în ieslea dobitoacelor. Scâlțați în lumină cerească, Magii aveau înfățișarea unor zei olimpici, coboriți în mijlocul muritorilor. Purpura de pe umerii lor reflecta cerul în toată splendoarea și strălucirea lui.

Se părea că nimeni și nimic nu va mai turbura și întuneca măreția și strălucirea clipei, în care corul îngerilor anunța lumii vestea cea bună: „*pace și bunăînvoire între oameni*“.¹⁴

Lumina a venit în lume, dar „întunerecul nu a cuprins-o“.¹⁵ Lucifer — care, cu glasul său de sirenă ispititoare, a amăgit pe omul creiat să trăiască în lumină, fericit și în permanentă legătură cu Creatorul — n'a putut vedea cu ochi buni năruirea împărăției sale, prin apariția majestuoasă a „Soarelui dreptății“, în persoana unui umil prunc născut în condiții atât de umilitoare. Toți argații lui, începând cu *Irod* și sfârșind cu *Iuda* și cu *Pilat* au fost puși în mișcare spre a stinge Lumina, care cu razele sale vădea faptele lor rușinoase, sufletul lor hain și murdar, mai murdar și mai rece decât Peștera dinainte de marea minune din noaptea Nașterii.

Transformat în „înger de lumină“¹⁶ Satana — cu slujitorii lui prefăcuți și ei în „slujitori ai dreptății“¹⁷ fariseice — a reușit să stingă, pe Golgotă, Lumina, care, după trei zile, avea să fășnească, biruitoare, din mormântul pecetluit cu peceti și străjuit de sentinelele unui Imperiu, care, din cauza necredincioșilor de pe tron, avea să se prăbușească definitiv.

Lupta nu s'a terminat. Se continuă săngeros și periodic, până în zilele noastre, și

14. Luca, II, 14.

15. Ioan, I, 5.

16. II Cor., XI, 14.

17. *Ibid.*, 15.

mai ales în zilele noastre de cruntă urgie. Pe Golgota, odată cu săvârșirea mântuirii, au fost tăiate și capetele balaurului. Împărăția întunecului a primit o grea lovitură. Porțile iadului au fost zdrobite. Satana a fost supus sub picioarele Mielului.¹⁸

Și totuși, împărăția lui Satan continuă să dăinuască,¹⁹ în sufletul și viața necredincioșilor. Satan rămâne mai departe stăpân al lumii²⁰ și al tuturor celor ce-i slujesc cu credință. Cu capetele retezate, balaurul continuă să turbure imperiul luminii și viața oamenilor.

Împărat al unei împărății din altă lume,²¹ și de altă natură decât cea pământească și trecătoare, al unei împărății unde domnește perpetuu pacea și iubirea, armonia, adevărul și dreptatea, Iisus rămâne împărat vecinic²² al spiritelor din imperiul luminii. Imperiul întunecului rămâne mai departe sub domnia lui Satan, care umblă ziua și noaptea ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită. Dacă până la Nașterea Mântuitorului domnia Satanei asupra lumii era exclusivă, de atunci încolo ea este numai relativă și condiționată, putând fi total desființată.²³

Prin întemeierea Bisericii Sale și prin instituirea unei ierarhii în Biserică,²⁴ Mântuitorul a creat un sistem întreg de fortificații spirituale, de apărare și de luptă împotriva vrăjmașului și pentru desființarea totală a împărăției lui. De noi, preoții Domnului, cu sufletul galvanizat de Harul Duhului sfânt, de viața noastră curată și de activitatea noastră misionară, desfășurată „cu vreme și fără vreme“, depinde soarta împărăției luminii. „Nu vă lăsați biruiți de rău ci biruiți răul cu binele“²⁵ — ne îndeamnă Apostolul, sfătuindu-ne să „nu ne lăsăm covârșiți de Satana, căci gândurile lui nu ne sunt necunoscute“.²⁶

Nouă, preoților, Mântuitorul ne-a pus în inimă și în mâini făclia Evangheliei Sale, cu sfânta și categorica îndatorire de a o purta, cu demnitate și curaj, în lume, spre a risipi cu ea întunecul păcatului și prin aceasta să contribuim la realizarea cât mai grabnică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Nouă ne-a poruncit să nu punem lumina Evangheliei sub obrocul nepăsării, ci în sfeșnicul faptelor bune, ca ea să lumineze tuturor

celor încredințați păstoririi noastre.²⁷ De pe amvon, în biserică, acasă, în mijlocul copiilor, pretutindeni și totdeauna să fim reprezentanții luminii.²⁸ Să lucrăm prin cuvânt, dar mai ales prin viața noastră fără de prihană, ca „văzând oamenii faptele noastre bune, să preamărească pe Tatăl cel din ceruri“.²⁹

Toți cei îmbrăcați cu Hristos prin botez³⁰ sunt fii luminii.³¹ Rămân însă fii ai luminii, dacă fug de întunecul păcatului, care împietrește inima și orbeste ochii.³² Dacă își dau seama că „împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul sfânt“.³³ Dacă umblă „cuvincios ca ziua, nu în espede și în beții, nu în fapte de rușine, nu în ceartă și în pismă“.³⁴

(Urmează)

Prof. Dr. Gh. Cotarșman

Biserica ortodoxă

și reîncreștinarea Rusiei.

(Sfârșit)

Chiar de la distanță, poporul, pe sub ascuns, a păstrat legătura cu cei ce le-au fost duhovnici, iar acum, când sunt liberi, se vor aduna ca o turmă în jurul unui păstor.

Și se va feri poporul acesta să trăiască cu duhul altuia, dându-și seama, că Ortodoxia este sigură de superioritatea ei și că o schimbare istorică momentană nu contează.

Gândul de ecumenicitate va fi preocuparea cea mai sfântă, și Rusiei îi va fi dat să și spună cuvântul.

Iarăși vor începe discuțiile, iar se vor da preliminari, iarăși împărații vor fi ocrotitori de biserici și de sinoade, care vor pune în lumină multe adevăruri nelămurite.

Și atunci Duhul Sfânt se va mișca mai aproape de noi și ne va supraveghea ca să nu greșim.

Și va fi cu siguranță așa, căci viața lumii trece un prea greu examen. Azi se lătelesc remușcările și bisericile încep să se înțeleagă și să se adune una lângă alta.

Se apropie din gândul de ecumenicitate, pot să și despartă, fiecare onorându-se cu planuri de cucerire sau apel... Dar revenirea este imediată și se invită la un lucru cu caracter de universalitate.

Acesta este idealul care se așteaptă, mai ales că azi credința ortodoxă, romano-catolică și protestantă trece prin cea mai grea probă, este lovită sfâșietor de Antihrist.

În această situație Biserica ortodoxă își vede angajate destinele într'un proces dramatic de importanță universal-istorică, de lămurire prin foc a ideii creștine, pentru ziua de mâine.

18. Ebrei, II, 8; Ioan XII, 31.

19. Ioan, *Ibidem*.20. Ioan, *Ibidem*.

21. Ioan, XVIII, 36.

22. Ebrei, I, 8 și VII, 2.

23. Luca, X, 18.

24. *Ibidem*, IX, și X, 19.

25. Romani, XII, 21.

26. II Cor., II, 11.

27. Matei, V, 15.

28. *Ibid*, 14.29. *Ibid*, 16.

30. Romani XIII, 14.

31. Ioan XII, 30.

32. *Ibid*, 40.

33. Romani, XIV, 17.

34. Romani, XIII, 13.

Aceasta pentru că ea a păzit cu îndelungă răbdare adevărurile divine, pentru că a păstrat cu sfințenie firul de aur pe care l-au dat sf. apostoli și timp de 8 veacuri a lucrat intens sub supravegherea duhului, dând norme pline de înțelepciune.

Faptul acesta este poate cea mai înaltă rugăclună; munca aceasta de autentică păstrare și nealterare a misterilor, de ocrotire a doctrinei adevărate, îi creează Bisericii ortodoxe o superioritate, dată fiind așezarea în fața porților iadului asiatic, deschise amenințător asupra Europei creștine și culte; împotriva demonului ce răcnește ca un leu, căutând pe cine să înghită (I Petru, V, 8).

În plus, sânul curat de mamă îl posedă tot Biserica ortodoxă, și de vor vrea toți să se întrunească, duhul întunericului se va risipi...

Cu multă siguranță, Biserica ortodoxă să sângereze mai departe, căci lacrimile acestea sparg negurile rătăcirii și frâng lanțurile morții. Deschiderea de părții de jertfă, formează cel mai frumos ideal și cea mai puternică perspectivă de adevărată înviere.

De acum să nu mai mușcăm unul din carnea altuia, căci destul au rupt persecuțiile, eșafodul, închizălia și îngrozitoarele popoare asiatice.

Să ne ducem unul către altul și să ne fructificăm neînțelegerile noastre dogmatice, ca să fim pregătiți pentru un veac care devine cu certitudine o nădejde. Chiar dacă nu vom mai putea ajunge să gustăm din pârguirea lui transfiguratoare, totuși se cuvine să punem temelii de crez și jertfă, de dăruire și dragoste, să pregătim cărare de aură și vis.

Și va fi o Ortodoxie curată, care va aștepta pe Hristos în ziua cea de mare lumină. Biserici de pretutindeni, pe cari Hristos V'a lăsat celor orfani, îmbrățișați în rugă și'n lacrimi rănile Rusiei pravoslavnice căci sunt rănile lui Hristos; indiferența Voastră față de ele echivalează cu o despărțire, cu o trădare. Trimiteți-Vă elita armatelor de geniu, nu le lăsați numai să tulbure liniștea mormintelor voevodale cu sgomotul de prisos; trimiteți tineri favițași cari să înnoiască lumea științei adevărilor lui Hristos; trimiteți oameni capabili, cari pot să înfățișeze practic ce înseamnă a te sătura de Dumnezeu pe pământ. Acolo unde ideea de religie, de dogmă, de Dumnezeu, este o josnică ineptie și o infecție dintre cele mai abjecte, trebuie oameni pregătiți, oameni de marcă, eroi ca cei desrobitori cu arma.

Să lăsăm înșelările inevitabile ale științei și să mergem către locul unde sunt orfanii de Cruce și de Hristos, căci toată lumea așteaptă să vadă în creștinism o forță morală vitală, iar nu o doctrină moartă; să vadă în Biserică — care este purtătoarea creștinismului — nu un muzeu de fosile bisericesti, ci o putere vie și activă de bine și de lumină în întreaga lume, în societăți și popoare, ca și'n sufletul fiecărui individ în parte.

Ca să nu fim învinuiți de incapacitate, să nu lăsăm tufe de trandafir ale învățaturii ecumenice să se transforme în spini și'n pălămidă; grădina spirituală formată din mlădițe de scorțișoară și balsam, ca în rodul cel mai sublim al muncilor sf. părinți să crească dintr'odată dudău și burueni de baltă.

E momentul cel mai solemn — și Biserica trebuie să facă eforturi mari ca să dea răspunsul pe care-l așteaptă toți. Ca să nu ne compromitem, trebuie să depunem cele mai înalte agonisiri.

Alături de marii preoți și oameni cu suflet

mare ai Rusiei din diasporă, cari acum revin la curburile lor părăsite, să trimitem și noi oamenii noștri, apostoli ai sfințeniei și ai științei, ca să se facă o descindere imperială cu Evanghelia lui Hristos.

Din nou să se îmbrățișeze lumina de sus cu negurile de jos și să se îndepărteze învăluirea de zăbranic asupra lumii ostenite.

George Mitrică

Ș T I R I

An nou

*fericit cu pace și dreptate românească cerem
dela Dumnezeu pentru toate familiile
creștinești și românești.*

Locale. Ca totdeauna, și cu deosebire în vremurile de încordări omenești, Crăciunul din acest an a provocat o profundă unduire sufletească, o introspecțiune vrednică de orice nume de creștin... Ranele, durerile și suferințele ne-au făcut mai sensibili, mai umani. Deci, mai creștini.

În Catedrala noastră, sfințele sărbători ale Nașterii au marcat zile frumoase, înălțătoare... *Joi*, întâia zi a pontificat însuși Prea Sfințitul Părinte Episcop Veniamin cu un sobor de șapte preoți și patru diaconi. Hirotesirea întru protopop a păr. Ioan Munteanu din Făget, liturghia arhierescă, Pastorală P. S. Sale, Corul Catedral, au constituit momente neprețuit de frumoase pentru tot sufletul creștin. *Vineri* a pontificat I. P. C. Sa Arhimandritul Dr. Laurențiu Busuioc, rectorul Academiei teologice, predicând despre Nașterea Domnului, nașterea Creștinismului și semnificația lui întru desăvârșirea omenească. Slujba sfințeliturghii respectiv răspunsurile au fost date de către corul Căminului Cultural.

Hirotesire de protopop. La sărbătoarea Nașterii Domnului, *Joi* la sfânta liturghie, P. S. Sa Părintele Episcop Veniamin a hirotesit întru protopresbiter pe păr. *Ioan Munteanu* ales și confirmat protopop al Făgetului. Legăm multe și frumoase nădejdi de persoana noului protopop, pe care îl cunoaștem și ca prieten și colaborator al foil noastre.

Pastorală înalt Prea Sfințitului Arhiepiscop și Mitropolit Nicolae a servit o aleasă hrană duhovnicească și fraților noștri români din cuprinsul eparhiei Clujului de pe teritoriul românesc, deoarece P. S. Sa Episcopul Nicolae Colan, episcopul canonic, nu a reușit să trimită Pastorală de Crăciun a P. S. Sale dincoace.

Răscumpărarea felicitărilor de Anul nou. În favorul fondului mîlelor al Soc. femeilor ortodoxe și-au răscumpărat felicitările de Anul nou: Prof. ic. stfor R. G. Ancușa cu 500 Lei, D. Sgăvêrdia și Nicolae Cornean cu câte 200 Lei, Pr. Petru Toma și protodiacon Teodor Roșca cu câte 100 Lei.

Lăpădare de satana... Poetul bănațan G. B. ne trimite o edificatoare scrisoare în legătură cu calendarul domnului teolog dela Comloșul-mare. Anume că puzderia de poczii ale poetului nostru, au fost publicate în calendarul ce ne-a împănat satele *fără știrea sau incuviințarea dsale*. Ceeace va să zică, manieră curat... uniată.

Intru pomenirea călugărului Sofronie. Renașterea din Alba-Iulia publică, deși într-o aparență prea timidă, un articol plin de interesante propuneri în legătură cu eternizarea numelui lui Sofronie, călugărul din Cioara cel care cu vorbe de foc a combătut unirea. Subliniem articolul acesta cu care ne identificăm pe deplin!

CONCURS

În baza ordinului Ven. Cons. Eparhial Nr. 5591 B. ex. 1941 se publică concurs pentru ocuparea parohiei I de cl. II din comuna Boldur, rămasă vacantă în urma pensionării preotului Vasile Vodă, având următoarele

BENEFICII:

1. Sesiune parohială în extensiune de 30 jug, și anume 16 jug. peste drumul Jabăr-Lugoj, 8 jug. în gariste și 6 jug. livezi.
2. Una grădină de zarzavaturi 1450 st. □
3. Casă parohială nefiind, alesul va griji singur de locuință.
4. Venitul stolar uzitat.

INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica și catihiza regulat, fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus, cad în sarcina preotului ales.

Să aibă o calificare de cl. II și binecuvântarea P. S. S. Episcopului eparhial, înaintându-și cererile adresate cons. paroh. ort. rom. Boldur prin Prea On. Oficiu protopresbiteral Lugoj.

Reflectanții se vor prezenta pe lângă prealabila încuviințare a Prea On. Domn Protopresbiter tractual în vre-o Duminică sau sărbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă nici de cum în ziua alegerii.

Boldur, la 9 Noemvrie 1941.

Zaharia Humița s. s.
preș. cons. par.

Vasile Munteanu s. s.
secretar

În conțelegere cu Oficiul protopresbiteral:

Dr. Aurel Mihaescu
protopresbiter

Nr. 6090 B. ex. 1941.

Acest concurs se aprobă cu aceea, că — în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial dto 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B, ridicat la valoare de concluz sinodal, cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914, precum și avându-se în vedere decisiunea Consistorului mitropolitan Nr. 358/1928 din 13 Nov. 1929 — se anunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial, ținută la 22 Nov. 1941.

Episcop:
† VENIAMIN

Consilier referent:
Prot. R. G. Ancușă

Redactor responsabil NICOLAE CORNEAN consilier eparhial

Notă oficială

Nr. 6635 B. ex 1941.

Prea veneratul Consistor mitropolitan din Sibiu, cu adresa Nr. 419/1941 M., ne face cunoscut că în ședința Secțiilor unite dela 14 Noemvrie a. c., în baza propunerilor dela eparhii și în scopul de a asigura o unitate de procedură, a întregit decisiunea Nr. 118/1939, M., dela 3 Octomvrie 1939, privitoare la drepturile ce le au preoții pensionați în corporațiunile bisericesti, după cum urmează:

„Preoții pensionați, rămân membri de drept în consiliul parohial și după pensionare (Art. 46 al. 2 din Statut) dacă locuiesc în parohia unde figurau și mai înainte ca membri ai consiliului parohial. Nu pot fi însă președinți ai consiliului și ai adunării parohiale.

Preoții pensionați dacă trec cu domiciliul în altă parohie, pot fi aleși ca membri în consiliul parohial din respectiva parohie.

Ceeace se aduce la cunoștința P. On. Oficiilor protopopești și parohiale spre știre și conformare.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial, ținută la 4 Decemvrie 1941.

Episcop:
† VENIAMIN

Consilier referent:
Prot. R. G. Ancușă

Aducem la cunoștința preacucernicilor protopopi și cucernicilor preoți, că
a apărut

Calendarul Românului

pe anul
1942

Bogat în sfaturi și învățături creștinești. :- Descrierea festivităților de instalare a P. S. Sale Episcopului nostru Veniamin. :- Articole despre viața și suferințele îndurate de frații noștri din Basarabia și Transnistria sub regimul bolșevic. :- Rețete contra boiilor. :- Știri interesante. :- Consemnarea târgurilor din Banat și Ardeal.

Prețul:

Lei 35

Tipărit în Tipografia Diecezană, Caransebeș

Tiparul și editura Tipografiei Diecezane Caransebeș.